

Egon Bondy

INVALIDNÍ SOUROZENCI

*Vydalo nakladatelství Sixty-Eight Publishers, Corp.
v září 1981 jako svou 96. publikaci*

Cena \$7.60

*Obálku s použitím obrazu R. Plačka navrhla
Barbora Munzarová*

Grafická úprava Věra Držmišková

Kresba v záhlaví Ivan Steiger

Printed in Canada

381/90 ✓ ✓

Bondy, Egon, 1930-
Invalidní sourozenci

ISBN 0-88781-104-3

I. Title.

PG5039.12.052158 891.8'63'5 C81-094283-6

INVALIDNÍ SOUROZENCI

témž okamžiku řvou nadšením všichni vikingové s lebkou rozštípnutou sekyrkou, utopení v oceánu či na provaze skončivší, že pějí všichni básníci, co jich kdy bylo - neboť na výsostech básník básníka pozná a miluje ho - že pronášejí chvalořečení i nečetní, zato však kapitální filosofové v čele s brankářem známého fotbalového klubu Arsenal Karlem Marxem, že křičí všechny labutě a nebeští jeřábi, na nichž poletují mí přátelé Lao'c a předseda Mao, takže hlahol na nebesích se v touž chvíli bude slívat s kapelou Plastiků v jednu jedinou nedokončitelnou symfonii - to ať Plasty morálně povzbuzuje, aby činili rámus co největší a ze srdce. Neboť tak, jako se roztrhla kdysi opona chrámová, upadne teď v tu chvíli knoflík od poklopce všem policajtům a nebudeť jim zpomoženo, všechny Ústřední výbory budou si nasazovati na hlavu nočníky a všichni ministrové budou mít migrénu, takže se nebude moci úřadovat, čímž z konaného pohřbu stane se pravý státní svátek, jehož výročí slaviti budou po prvou dobu sic jen rozptýlené obce vzpomínajících, časem však stále více lidu všeho, neboť každý ví, že Buddha nevěděl, co chce, Ježíš chtěl něco, o čemž nevěděl, co to je, Lao'c věděl, že je nejrozumnější nechtít nic, ale stejně se toho nedržel, ale já vím, co chci, a chci, co vím,

totiž aby měl každý svátek,
a to přinejmenším každý den.

Vám pak, milý příteli Lopatko, výše zmíněných sto tisíc vzpomínek koneckonců může stát za to, abyste se vy-cvičil ve čtení mého rukopisu, jež jinak nyní nikdo nikdy nepřečte.

S pozdravem váš Bondy.

Básník byl samozřejmě, jak je obvyklé, po pár letech rehabilitován, ale státní svátek mu přece jenom neudělali, což však zase nijak nevadilo těm, kteří ho přesto slavili. A k nim patřili A. i B. i jejich přátelé.

“Opravdu nemáme nic připraveno, sestřenko,” řekl A. dokončiv podpalování v kamnech. “Ledaže bychom jim všem vyprávěli o naší vyjízďce.”

Tu však již pocítili veliký hlad a sestřenka se pustila do přípravy večeře. A po ní hned usnuli, jako by je do vody hodil.

* * *

O několik dní později vzhopilo se konečně slunce k životu. Definitivně se vyjasnila obloha a přestal o pršet, ve městě nevypínali proud, protože už nebyla sněhová kalamita, venku vysychaly cesty a připravovaly se polní práce, aby byl rok ještě úspěšnější než loni.

Zdálo se dokonce, že vody aspoň na některých místech poklesly, zanechaly po sobě jen spoustu kamínků a škebliček, které děti chodily rády sbírat.

A. si vyšel na výlet a sestřenka šla s dětmi sbírat lastury.

Vzala si boty do bláta, ale k nim jen krátkou sukni ze staré prachovky, která byla teplá, byť už sepraná, pak krásný vyšíváný živůtek, jež jí darovala Stanislava, která ho sebrala v garderobě Národního divadla, a svetr rolák, který kdysi upletla k narozeninám pro A. Byl na něm, podobně jako na Athenině štítu, zobrazen větší počet osob a událostí. Předně zde byla vypletena legenda o stavbě Babylonské věže, která se tyčila od boků přes záda až na krk. Po pravé straně pluly bělošedé vlny vod, které už známe, nad nimi pak bylo vidět atomový koráb, na němž otec nevlastních dvojčat kdysi sjížděl někdejší zámoří. Byl to veliký a velmi vynikající koráb, poslední, který před půl stoletím ještě obeplouval ostrov kolem dokola, když už nebylo kam jinam jezdit, a trvalo mu to vždycky půl dne. Pamětníci dovedli o tom vyprávět ještě dnes a právě podle jejich slov vyobrazila tu sestřenka loď, kterou nikdy neviděla, neboť když jezdila kolem dokola

dvakrát po pětadvacet let, bylo rozhodnuto, že se takovým způsobem nebudou vyhazovat peníze oknem a loď dali do sběru. Přesto však byl koráb proveden skoro přesně a na něm stál v nadživotní velikosti, co do rozměrů korábu, otec našich sourozenců s dlouhým dalekohledem a bílým vousem. Dalekohled byl zasunovací a tak krásný, že byl ještě jednou vypleten zvlášť, ve větším rozměru umělým vláknem barvy mosazi a táhl se po celém levém rukávě.

Byl to rozhodně dalekohled velmi muzeální a kapitán korábu jej patrně nikdy ani neviděl, ježto používal jemných radarů, leč vzpomínka na něj tkvěla v paměti sestřenky od dob četby dětských knížek, a i když v životě neviděla ani samu loď, nedělalo jí potíže připlést i dalekohled, který nikdy neviděla.

Po levé straně jevil se na svetru sled významných historických událostí. První let člověka na Měsíc a na Mars, vítězství Spojených národů nad nespojenými národy, cesta Mao Ce-tunga s deštníkem do hor a pohřeb básníka, o němž byla řeč právě před chvílí. Bubeník Plastických lidí vyhazoval paličky do vzduchu a bubnoval nohama, druzí Plastici seskupení kolem něho hráli na housle, na harfu a na magnetofon (nebylo vědecky ověřeného záznamu o tom, v jaké sestavě vlastně tehdy hráli na básníkově pohřbu), dalšímu z nich vycházelo z doširoka rozevřeného hrdla slunce, měsíc a hvězdy (měsíc a hvězdy zobrazila sestřenka podle dochovaných fotografií jako veliké a rudé mýdlové bubliny) a nad nimi na hřbitovní zdi stál pan Lopatka a mluvil k davům (jež nebylo vidět, neboť byly hřbitovní zdi kryty). Veškeré zobrazování pohřbu básníka bylo zakázáno a trestáno, ale to bylo každému jedno.

Na prsou pak měla sestřenka vypleteny symboly posvátných dávných obřadů v kouzelné změti výtvarné a v

sousedství nesčetných naivních historických anachronismů, jako Buddhu s Davidovou hvězdou, kříž s hákovým křížem na něm ukřižovaným, opeřeného hada Quacalcoatlova s výrobní značkou firmy Ford atd. Na zbylém rukávu byly provedeny podobizny sestřenčiných nejmilejších přátel. Při koncipování složité ikonografie, jež čínila sestřenčin měkký a teplý svetr pravým goblénem, dala se sestřenka vést jen volnou hrou náhody, jež je nejvlastnější duší všeho skutečného setkávání se. Vznikl tak celek námětově velmi bohatý, ale výtvarně neuzavřený. To si však sestřenka vynahradila na dalším svetru, který nosila při slunečném, ale chladném počasí podzimním.

Neznala děti, mezi něž na břehu přišla, a nedivila se tedy, že je její krásný svetr přitahoval skoro stejně jako drobné barevné lasturky zanechané vodami. Odpovídala jim na všechny otázky a brzy se s nimi spřátelila. Přinášely jí škeble azurové modré, pomněnkově modravé a modrošedé, mušličky s drobnou a červenou vlnovkou, lasturky perleťové, duhové, zářivě bílé i pleťové růžové, všechny však byly malé a ještě menší, žádnou bys nepokryl ani půl dívčí dlaně. Bylo s podivem, že se z vod nikdy nic nevyonořilo, nikdy nic nevyplavilo, co by bylo trochu povyrostlejší nad tyto miniatury, a stejně či snad více bylo s podivem, že i tyto skořápky, škeble, lastury i mušle byly vyplavovány už jen vyprázdňené, bez svých živých obyvatel, takže se zdálo, že jsou jen jako kaménky na mělčiny přihrnovány koloběhem vod a že ve vodách už nic živého není. Rozhodně ani nejstarší se nepamatovali, že by tam někdy viděli rybu, ačkoliv v některých zemědělských družstvech pěstovali ve velkých bazénech kapry i štiky, candáty i murény úctyhodných rozměrů. Sestřenka si otřela ruce o kameny a s plným šátkem nejhezčích mušlí šla domů.

Začala si zpívat jenom tak pro sebe a potichu, píseň se